

ПРОЄРУЧИЦЯ

*Парафіяльний часопис храму Богородиці Проєручиці
Української Греко-Католицької Церкви*

М. ТАЛЛІНН

3 січня 2016 р. Б. №01 (5)

Звернення Блаженнішого Святослава щодо святкування Різдва в Рік Божого милосердя

Дорогі брати і сестри в Христі!

З нагоди початку Року Божого милосердя щиро закликаю та заохочую вас до ділення милосердям із ближніми, до об'явлення обличчя милостивого Бога в цьому світі, так часто позначеному людськими стражданнями, самотністю, страхом, безнадією. В обставинах війни, в яких опинився наш український народ, потреба Божої любові та опіки значно зростає, тому варто пам'ятати, що ми, християни, маємо бути милосердними, як і Отець наш милосердий (пор. Лк. 6, 36).

У час підготовки до Різдва звертаюся до кожного вірного, до кожної християнської родини та кожної мирянської спільноти, щоб наповнити серця та домівки гостинністю до осіб, які потребують нашого милосердя, — вимушених переселенців, вдів, сиріт і напівсиріт, поранених, хворих чи звільнених з полону воїнів і волонтерів. Запросивши цих людей до своїх домівок чи спільнот для спільного святкування Різдвяних свят, ми вітатимемо самого Христа-Подорожнього, бо Він чужинцем був і ми Його прийняли (Мт. 25, 35).

Щоб відкрити «двері милосердя», як про це пише Папа Франциск, потрібно не великих зусиль, а лише щирого бажання зустрітися з Христом. А це бажання обов'язково приведе нас до найбільш потребуючих.

Закликаю вас, усіх вірних нашої Церкви, особливо тих, які об'єднані в різні мирянські спільноти та організації в парафіях, де разом збираєтеся переживати Різдво Господа нашого Ісуса Христа: звіщайте Добру Новину про новонародженого Спасителя, діліться радістю і теплом своїх домівок та сердець, прославляйте Господа спільною молитвою у богослужіннях і святочною трапезою, дзвінкою колядою та гучним вертепом.

Моїм прагненням є щоби кожна наша родина спожила цього року Святу вечерю разом із вимушено переселеними особами. Я переконаний, що кожен із них зробить дійсно присутнім у вашій хаті самого новонародженого Спасителя. Приймаючи їх ми приймемо самого Бога, що у своєму Різдві став людиною.

Комісія у справах мирян нашої Церкви у співпраці з Благодійним фондом «Карітас» та Координаційною радою душпастирства в кризових ситуаціях допоможуть вам віднайти контактні дані тих потребуючих осіб, які на ваше запрошення зможуть розділити з вами велике таїнство Божого милосердя в народженні Спасителя через святкування Різдва.

Хай Богородиця – Двері Божого милосердя – опікується всіма вами, а Господь сторицею благословить усі ваші добрі починання!

Благословенного всім Різдва!

† СВЯТОСЛАВ

Неділя перед Різдом Христовим – Святих Отців. Гл. 6. Єв. 9

Тропар, глас 6: Ангельські сили на гробі твоїм* і ті, що стерегли, змертвіли* і стояла Марія у гробі,* шукаючи пречистого тіла твого.* Полонив Ти ада, та не спокусився ним,* зустрів еси Діву, даруючи життя.* Воскреслий з мертвих Господи, слава Тобі.

Тропар Отців, глас 2: Великі подвиги віри,* в джерелі полум'я, як на спокійній воді, святі три отроки радувалися,* і пророк Даниїл пастирем левів, наче овець, являвся.* їх молитвами, Христе Боже, спаси душі наші.

Тропар, глас 4: Готуйся, Вифлеєме, розкрийся всім, Єдеме,* красуйся, Євфрате,* бо дерево життя в вертепі розквітнуло від Діви.* її лоно раєм мисленним явилось, в якому – божественний сад.* З нього, ївши, будемо жити – і не, як Адам, помремо.* Христос рождається, щоб оновити упалий колись образ.

Слава: Кондак Отців, глас 6: Рукописаному образіві не поклонившись,* але неописаним єством захистившись, триблаженні,* в подвизі вогню ви прославилися* і, посеред нестерпного полум'я стоячи, Бога ви призвали:* Поспішись, о, Щедрий, і скоро прийди як милостивий нам на поміч,* бо Ти можеш, якщо воля Твоя.

І нині: Кондак, глас 3: Діва днесь гряде, щоб невимовно родити у вертепі превічне Слово.* Радій, вселенно, почувши це,* прослав з ангелами й пастирями* того, що хоче явитися дітям малим – предвічного Бога.

Прокімен, глас 4, пісня Отців: Благословен еси, Господи, Боже отців наших, і хвальне, і прославлене ім'я Твоє на віки (*Дан. 3,26*).

Стих: Бо праведний еси в усьому, що створив Ти нам (*Дан. 3,27*).

Апостол:**Послання до Євреїв 11:9-10;17-23;32-40**

9 Вірою він перебував у обіцяній землі, як у чужій, живучи у наметах з Ісааком та Яковом, спадкоємцями, як і він, тієї самої обітниці. 10 Бо чекав міста з непохитними основами, якого Бог будівничий і засновник. 17 Вірою Авраам, поставлений на пробу, приніс у жертву Ісаака; і то єдинородного приніс у жертву сина, він, що обітниці одержав, 18 до якого було сказано:

«Від Ісаака тобі народиться потомство», 19 думаючи, що Бог має силу і з мертвих воскресити; тому його й одержав назад, як символ. 20 Вірою Ісаак благословив Якова та Ісава на майбутнє. 21 Вірою Яків, перед смертю, благословив кожного з синів Йосифа і поклонився, спираючись на кінець палиці своєї. 22 Вірою Йосиф, вмираючи, згадав про вихід синів Ізраїля і розпорядився про свої кості. 23 Вірою батьки Мойсея, як він народився, три місяці його ховали, бо бачили красу дитини, і не злякалися царського наказу.

32 І що ще скажу? Часу не вистачить мені, коли заходжуся розповідати про Гедеона, про Варака, про Самсона, про Єфту, про Давида й Самуїла та пророків, 33 що вірою підбили царства, чинили справедливість, обітниць осягнули, загородили пащі левам, 34 силу вогню гасили, вістря меча уникали, ставали сильні, будучи недолугі, на війні проявили мужність, наскоки чужинців відбивали. 35 Жінки діставали назад своїх померлих, які воскресали. Інші загинули в муках, відкинувши визволення, щоб осягнути ліпше воскресіння. 36 Інші наруг і бичів зазнали та ще й кайданів і в'язниці; 37 їх каменовано, розрізувано пилою, брано на допити; вони вмирали, мечем забиті; тинялися в овечих та козячих шкурах, збідовані, гноблені, кривджені; 38 вони, яких світ був невартий, блукали пустинями, горами, печерами та земними вертепами. 39 І всі вони, дарма що мали добре засвідчення вірою, не одержали обіцяного, 40 бо Бог зберіг нам щось краще, щоб вони не без нас осягли досконалість.

Алилуя, глас 4: Боже, вухами нашими ми почули і отці наші сповістили нам (Пс. 43,2).

Стих: Ти спас нас від тих, що напастують нас, і тих, що ненавидять нас, засоромив Ти (Пс. 43,8).

Євангеліє:

Євангелія від Матія 1:1-25

1 Родовід Ісуса Христа, сина Давида, сина Авраама. 2 Авраам був батьком Ісаака, Ісаак – Якова, Яків – Юди і братів його. 3 Юда був батьком Фареса та Зари від Тамари. Фарес був батьком Есрома, Есром – Арама, 4 Арам – Амінадава, Амінадав – Наасона, Наасон – Салмона, 5 Салмон – Вооза від

Рахави, Вооз – Йоведа від Рути, Йовед – Єссея, 6 Єссея був батьком царя Давида, Давид – Соломона від жінки Урії. 7 Соломон же був батьком Ровоама, Ровоам – Авії, Авія – Асафа, 8 Асаф – Йосафата, Йосафат – Йорама, Йорам – Озії, 9 Озія – Йоатама, Йоатам – Ахаза, Ахаз – Єзекії, 10 Єзекія – Манасії, Манасія – Амоса, Амос – Йосії, 11 Йосія – Єхонії і братів його за вавилонського переселення. 12 А після вавилонського переселення в Єхонії народився Салатїїл, у Салатїїла – Зоровавел, 13 у Зоровавела – Авїюд, в Авїюда – Еліяким, в Еліякіма – Азор, 14 в Азора – Садок, у Садока – Ахим, в Ахима – Еліюд, 15 в Еліюда – Єлеазар, в Єлеазара – Маттан, у Маттана – Яків, 16 у Якова – Йосиф, чоловік Марії, з якої народився Ісус, що зветься Христос. 17

Покоління же всіх було: від Авраама до Давида чотирнадцять, від Давида до вавилонського переселення чотирнадцять і від вавилонського переселення до Христа – покоління чотирнадцять. 18 Народження Ісуса Христа відбулося так: Марія, його мати, була заручена з Йосифом; але, перед тим, як вони зійшлися, виявилось, що вона була вагітна від Святого Духа. 19 Йосиф, її чоловік, будучи праведний і не бажавши її ославити, хотів тайкома її відпустити. 20 І от, коли він це задумав, ангел Господній з'явився йому уві сні й мовив: "Йосифе, сину Давида, не бійсь узяти Марію, твою жінку, бо те, що в ній зачалось, походить від Святого Духа. 21 Вона породить сина, і ти даси йому ім'я Ісус, бо він спасе народ свій від гріхів їхніх."

22 А сталося все це, щоб здійснилось Господнє слово, сказане пророком: 23 "Ось, діва матиме в утробі й породить сина, і дадуть йому ім'я Еммануїл, що значить: З нами Бог." 24 Прокинувшись від сну, Йосиф зробив, як звелів йому ангел Господній: прийняв свою жінку; 25 та не спізнав її, аж поки породила сина, і він дав йому ім'я Ісус.

Причасний: Хваліте Господа з небес, хваліте Його в вишніх (Пс. 148, 1).

Другий: Радуйтеся, праведні, у Господі, правим належить похвала (Пс. 32, 1). Аलिлюя, тричі.

Притча

Жив в одному селі швець. Жив він праведно, мав сильну віру. І ось перед одним з великих церковних свят швець занедужав. Засмутився він, що не зможе потрапити в храм. Як раптом, напередодні самого свята, приснилося йому, начебто чийсь голос, зовсім тихий і лагідний говорить: «Раз ти не зможеш прийти до Мене, Я прийду до тебе в цей день».

Прокинувся швець і зрадів: «Невже сам Господь до мене завітає?» – думав він.

Весь ранок він наводив порядок і чистоту в себе вдома, готував святкові частування – як міг, так і готувався до приходу бажаного Гостя. І ось, під час підготовки він почув, що за вікном плаче хлопчик. Покликавши його до себе, швець запитав:

– Чому ти плачеш?

– У мене сьогодні порвалися останні черевики і мені нема в чому ходити. А живемо ми бідно, а тому нові купити не зможемо ...

Тоді швець заспокоїв хлопчик і сказав:

– Давай мені свої черевики, я полагоджу тобі їх.

Через короткий час хлопчик, весь сяючий від щастя, стояв у відремонтованих черевиках. Провівши його, швець продовжив свою справу.

Настав вечір. І ось, приходять до нього бідна жінка і каже:

– Прости мене, будь ласка! Я віддала тобі в ремонт свої чоботи, а заплатити тобі не маю чим... Але ходити без чобіт тепер не можна – наступили холода...

Швець тільки посміхнувся і сказав:

– Ось, твої чоботи уже готові. Носи і не зношуй! – І віддав їх жінці, так нічого не вимагаючи.

Наступала ніч. Давно закінчивши всі свої справи, швець сидів біля вікна і чекав на ще одного Гостя, який обіцяв до нього прийти. Година вже наближалася до сну, коли швець, зажурився від безплідного очікування, став стелити собі постіль. І тут у двері постукали.

Відкривши, швець побачив перед собою подорожнього. Той сказав:

– Пусти мене до себе переночувати. Я весь день в дорозі, але податися мені нема до кого: ніхто до себе на ніч не пускає ...

Зглянувся швець над ним і пустив до себе в будинок. Давши відпочити подорожньому з дороги, швець поклав його спати на своє ліжко, а сам постелив собі на підлозі. І ось, відходячи до сну, він думав про себе:

– Напевно, я виявився не гідний Гостя, тому що Він так і не прийшов до мене сьогодні... Мабуть, Він бачить мене грішним, щоб справити зі мною цей великий святковий день, – з такими невеселими думками і заснув швець.

І ось знову сниться йому, як все той же тихий голос говорить йому:

– Я сьогодні приходив до тебе тричі, і щоразу ти Мене радо приймав.

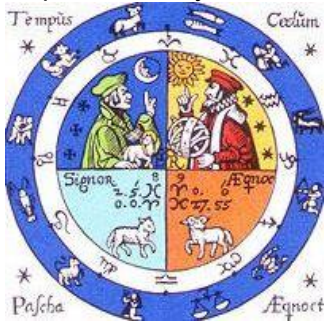
"... Усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших – ви мені зробили" (Мт. 25:40).

Що таке григоріанський календар?

Григоріанський календар був введений папою Григорієм XIII 4 жовтня 1582 замість старого юліанського: Наступним днем після четверга, 4 жовтня стала П'ятниця, 15 жовтня (днів з 5 по 14 жовтня 1582 в григоріанському календарі немає).

Приводом до прийняття нового календаря стало зміщення дня весняного рівнодення, за яким визначалася дата Пасхи.

Похибка юліанського календаря призвела до того, що дійсний час весняного рівнодення перестало збігатися з календарним. Момент рівності дня і ночі переходив на все більш ранні числа: спочатку на 20 березня, потім на 19, 18 і т.д. У підсумку до другої половини XVI ст. це розбіжність склала 10 днів: за юліанським календарем момент рівнодення мав наступати 21 березня, а насправді він наступав вже 11 березня. Це стало причиною додаткових виправлень та уточнень календаря.

Неточність була виявлена ще на початку XIV ст. У 1324 візантійський учений Никифор Григора звернув увагу імператора Андроніка II на те, що весняне рівнодення вже не припадає на 21 березня, а значить, Пасха буде поступово переміщатися на більш пізній час. Тому він вважав за необхідне виправити календар і разом з ним розрахунок Пасхалій. Однак імператор відхилив пропозицію виправити календар, вважаючи, що це викличе розбіжності між окремими Православними церквами. На неточність календаря вказували й інші візантійські вчені - Матвій Властар та Ісаак Аргир, але Візантійська Церква відмовилася проводити календарну реформу.

Необхідність реформи юліанського календаря розуміли і багато представників Західної Церкви. У XIV ст. за виправлення календаря висловлювався Папа Климент VI. Недоліки календаря і неточність Пасхалій були предметом обговорення на Базельському Соборі (1437), де зі своїм проектом виступив видатний філософ і вчений епохи відродження Микола Кузанський. У 1475 р Папа Сикст IV почав підготовку до реформи календаря і запросив до Риму видатного німецького астронома і математика Региомонтана, але несподівана смерть вченого змусила Папу відкласти реформу. У XVI в. питання про календарну реформу розглядався на Латеранському (1512-1517) і Тридентському (1545-1563) Соборах. У 1514 р Латеранський Собор запросив до Риму вже відомого в Європі польського астронома Миколи Коперника для участі в роботі календарної комісії. Але Коперник ухилився від участі в комісії і вказав на передчасність такої реформи, оскільки вважав, що до цього часу не був встановлений досить точно тривалість тропічного року. До Григорія проект намагалися здійснити папа Павло III і Пій IV, але успіху вони не досягли.

До середини XVI ст. питання про реформу календаря стає настільки актуальним, що відкладати його рішення було визнано небажаним. У 1582 р Римський Папа Григорій XIII створив спеціальну календарну комісію, якій було доручено розробити проект виправленого календаря. Підготовку реформи здійснювали астрономи Христовор Клавіус і Луїджі Ліліо - викладач медицини в університеті міста Перуджі. Результати їхньої праці були зафіксовані в папській буллі, названої по першому рядку *Inter gravissimas* («Серед найважливіших»).

По-перше, новий календар відразу зсував на 10 поточне (на момент прийняття) число через накопичення помилок.

По-друге, в ньому стало діяти нове, більш точне правило про високосний рік: рік високосів (тобто містить 366 днів), якщо:

- а) його номер без залишку ділиться на 4 і не ділиться на 100 або
- б) його номер ділиться без залишку на 400.

Реформований календар отримав назву **григоріанський**, або «**Нового стилю**».

До часу реформи календаря різниця між старим і новим стилями становила 10 діб. Ця поправка залишилася такою ж і в XVII ст., Так як 1600 був високосним як за новим стилем, так і за старим. Але в XVIII в. поправка збільшилася до 11 діб, у XIX ст. - до 12 діб і, нарешті, в XX і XXI ст. - до 13 діб.

Причина зміни величини поправки залежить від того, що в юліанському календарі 1700, 1800 і 1900 роки є високосними, тобто в лютому містять по 29 днів, а в григоріанському не є високосними і мають в лютому лише 28 днів. Таким чином, з плином часу **юліанський** і **григоріанський** календарі розходяться все більше і більше: на 1 добу в сторіччя, якщо б попереднє сторіччя не ділилося на 4.

Поширення григоріанського календаря

Григоріанський календар не відразу отримав загальне поширення. В католицьких країнах (Франція, Італія, Іспанія, Португалія, Польща та ін.) він був введений в 1582 або трохи пізніше. У протестантських державах довгий час керувалися приказкою, що «краще розійтися з Сонцем, ніж з Папою».

У ряді країн введення григоріанського календаря навіть стало приводом народних хвилювань. Найбільшим виступом в історії були «календарні заворушення» в Ризі в 1584-1589 рр. Вони були викликані указом польського короля Стефана Баторія про введення нового календаря не тільки в Польщі, але й в Задвінському герцогстві, що знаходився в той час під польсько-литовським пануванням.

В Англії введення нового календаря супроводжувалося перенесенням початку нового року з 25 березня на 1 січня. Таким чином, 1751 рік в Англії складався тільки з 282 днів.

Григоріанський календар і Православ'я

Ще довше проти нового стилю виступала Православна церква. У 1583 р Григорій XIII направив Константинопольському Патріарху Єремії II посольство з пропозицією перейти на новий календар. Наприкінці 1583 на соборі в

Константинополі пропозиція була відкинута, як така, що не відповідає канонічним правилам святкування Великодня.

У ХІХ ст. робилися спроби ввести григоріанський календар і в Росії, але всякий раз вони зазнавали невдачі через протидію Руської Православної Церкви та уряду. У Росії григоріанський календар введено в 1918 році декретом Раднаркому, згідно з яким в 1918 році після 31 січня слідувало 14 лютого. З 1923 р. більшість помісних православних церков, за винятком Російської, Єрусалимської, Сербської та Афона, прийняло схожий на григоріанський новоюліанський календар (обидва календарі збігаються до 2800 року). Він також був формально введений патріархом Тихоном для вживання в Російській православній церкві 15 жовтня 1923. Однак це нововведення, хоча було прийнято практично всіма московськими парафіями, загалом викликало незгоду в церкві, тому вже 8 листопада 1923 патріарх Тихон розпорядився «повсюдне і обов'язкове введення нового стилю в церковне вживання тимчасово відкласти». Таким чином, новий стиль діяв в РПЦ тільки 24 дні.

З початку 20-х років ХХ ст. григоріанський календар був прийнятий і більшістю Православних Церков. Проте, відзначаючи нерухомі свята за григоріанським календарем, Православні Церкви продовжують користуватися юліанським календарем при розрахунках Пасхалії, принципи якої стали дещо відрізнятися від Пасхалії григоріанської, застосовуваної Західною Церквою після календарної реформи.

У 1948 р на Московській нараді Православних церков постановлено, що Великдень повинен розраховуватися по Олександрійській пасхалії (юліанським календарем) і всі перехідні свята, а неперехідні по тому календару на якому живе помісна церква. Фінляндська православна церква і Грецька православна церква святкують Великдень за григоріанським календарем.

В даний час тільки чотири Православних Церкви - Російська, Грузинська, Сербська і Єрусалимська - продовжують цілком дотримуватися юліанського календаря.

Збірка 12 листів Митрополита Андрея Шептицького до мами

П'ЯТИЙ ЛИСТ - САРА, ДОЧКА ХАЇ

Моя Найдорожча Мамо!

Хочу розказати Тобі про одну подію, про яку, крім мене й мого духовника, ніхто не знає. Це трапилось під час однієї моєї візитації в невеличкому містечку, більшість якого поселення творили жиди. А ще з ранньої моєї молодості – Ти пригадуєш – для мене все, що бідне, мале і старе, було дороге. І завжди, коли я побував по тих малих галицьких містечках – а Ти їх, Мамо, теж добре знаєш, – мені чомусь здавалося, що найбідніші між бідними – це жиди. Навіть найбідніші наші селяни здавалися мені багатішими від цих галицьких жидів, які жили в запущених нужденних хатах, що їх, радше, норами назвати можна, одягнених в брудне лахміття і не відомо навіть було, чим вони харчувалися. І ці жидівські кагали, з яких більшість була біднота, були найпобожніші. А ця т. зв. вища сфера, члени якої часто погорджували цією

біднотою, хоч тут і там допомагали їм матеріально, хоч формально належали до Мойсеевого віровизнання, по суті побожними не були. Правдивими визнавцями Мойсея була біднота. І тому завжди, коли представники кагалу мене вітали, я згідно з їхнім звичаєм цілував два пальці, а відтак цими пальцями, доторкався тори і вітав представників староєврейською мовою. Люблю цю мову так, як нашу церковнослов'янську, має вона якийсь невидимий запах старовини в собі й цю для наших вух, уже незвичних до цієї мови своєрідну музику Сходу.

І так же само відбулося усе під час згаданої візитації. А вечером, після св. Вечірні, я враз із довколишніми священиками довго сповідав, бо несподівано для пароха, а з найбільшою радістю для мене, до сповіді приступило дуже багато жінок і мужчин, які з'їхалися із сусідніх сіл. Я мав виїхати цього ж дня після св. Вечірні, одначе з уваги на таку численність каянників, я рішив виїхати раннім поїздом і переночувати у пароха. Взагалі, цей день, Мамо, був якийсь дивний, сказати б, незвичний. Навіть ті, що сповідалися у мене, не були пересічні, ті, яких кожний місіонер може числити на сотні. Просто, Мамо, я відчував, що Господь хоче мене випробувати. І я із цієї внутрішньою радістю, яку Ти, Мамо, дуже добре розумієш, піддавався цій пробі, а між перервами під час сповіді просив Господа, щоб він ще більше, ще сильніше випробовував мене і впевняв Його, що я не зневірюся в Нього й не захитаюся у вірі в Його поміч і все, що Він завдасть мені, в Його імені, я виконаю.

Коли ж уже церква опустіла, я відмовив благодарну молитву перед Царськими Воротами й вийшов з церкви. Тут ждав мене мій духовник, який сказав мені, що парох просив мене йти на приходство (воно містилося трохи подальше від церкви) відпочити, поки він не погасить усі світла й не замкне церкви. І ми у двійку – а було це уже близько 11-ї години ночі, як сказав мені мій духовник, почали йти темною, бо тільки одна лампа світилася десь далеко, вуличкою на приходство.

Коли ж ми завернули у перевулок, з бічної хати, що потопала у темряві, висунулася якась невеличка постать, закутана у якусь наче верету, підбігла кілька кроків до нас і впала на коліна переді мною. Це було таке нагле, що я мимоволі подався кілька кроків взад, а о. духовник схопив руками клячучу постать, захищаючи мене. А з цієї верети продерся крізь плач жіночий голос: – Ребе, рятуй мою дитину! Рятуй мою дитину, вона вмирає!

Мій духовник відступив кілька кроків, я нахилився нижче й, піднімаючи з колін жінку, спитав:

Хто ти, жінко?

Я Хая, твоя їмость мене знає, ребе! Моя Сара вмирає, а тільки ти, ребе, можеш її уздоровити! Ребе, не відмов мені мого прохання, поклади на мою Сару ті пальці, якими ти торкнувся святої Тори, і моя Сара буде здорова! Ребе, я молю тебе!

Тоді я спитав:

– Де ти живеш, дитино?

Ось тут, ось тут! Близенько! – ще хитаючись, але вже радісно й з якоюсь просто неземською вірою в голосі закликала Хая і показала праворуч, де в темні бовваніло щось, наче розвалена стайня.

– Ходім! – сказав я.

Хая побігла кілька кроків наперед і перед входом обернулася, а побачивши, що мій духовник йде за мною, замахала руками:

– Ні! Ні! – скричала: – Тільки ребе з Богом на самоті може говорити! – й звернулася до мого духовника:

– Тобі не вільно тут бути, ти тут чекай! І я теж тут буду, а ребе, – й показала на двері, – там буде, з Богом і зі Сарою...

Мабуть, Моя Найдорожча Мамо, ні в одній мові світу не можна було б Тобі описати мого враження. Я почув скрипіт дверей і увійшов у темінь, схиливши голову й плечі, бо й двері й ця стоянка були такі низькі, що я не міг випростуватися. А в душі я молився, чи, радше, ні, то моя душа, без відома змислів, молилася, щоб Господь через мене здіслав ласку милосердя цій бідній матері, яка повністю повірила безмежному Божому Милосердю. В хаті було темно й задушно, десь у кутку горіла мала закоптіла нафтова лампочка, але я не чув цієї задухи й вогкості. Було темно, але довкруги мене було ясно, довкруги мене був якийсь аромат, щось чисте, прозоре, ясне й пахуче, я почував, що мене окружає щось невидиме, але безмежно миле, ніжне й хоч безбарвне, та повне красок, хоч безгучне, та повне музики...

Радше змислом дотику руки, як очима, я побачив дитину, завинену в лахміття, її покорчені ніжки й її покручені руки. Я притис це холодне тіло до грудей, поклав руку на голівку маляти й без голосних слів, а чи радше німими словами, благав милосердя в Ісуса, в Його Матері – як довго, я не знаю. Але враз із цією німою молитвою моєї душі я почув, що це холодне лахміття тепліє, що ніжки й руки маляти починають якомсь нервово рухатися й нагло тишу продер крик дитини, а йому, наче відповідь, залунав крик матері, яка вбігла до кімнати й, витягаючи руки по дитину, знову впала на коліна переді мною. Я передав їй дитину й тоді щойно побачив, як темно у цій норі, яка тут задуха й який сопух іде від закопченої нафтової лампочки.

Мимоволі сягнув я до кишені ряс, витягнув портмоне, втиснув Хаї в руку й, перехрестивши плачучу матір й малятко, вийшов на двір.

Холодне повітря неначе мене отверезило. На мене ждав духовник, і ми мовчки почали йти цим провулком дальше, поки побачили рясно освічене приходство. Перед приходством я зупинився:

– Під тайною сповіді зобов'язую вас, отче Михаїле, нікому про цю подію не говорити!

– Зобов'язуюся, – хитнув головою мій духовник.

– А вслід за тим мушу вам сказати, що я не маю ні сотніка при душі!

– Це вже я передбачив, владико! – усміхнувся мій сповідник, – завтра на залізничному двірці усе поладнаю.

На приходстві було уже не так гамірно, бо деякі священики вже виїхали, мене хотіли почастивати вечерею, але я сів у сальоніку й попросив тільки склянку води. І коли дружина пароха пішла принести мені води (обов'язково з соком малиновим, бо в них вода недобра, а малиновий сік власного виробу), я зачув, як парох у вітальні спитав свою дружину, чи вона говорила зі мною про Хаю?

– Ні! – відповіла вона: – Хая казала, що сюди прийде!

– Чи це ця жидівочка, що їй уже третя дитина вмирає на дитячий параліж? – спитав хтось із приявних.

– Та сама! – відповів парох, наливаючи вино в чарки. – Бідна вдова, глибоко віруюча, але, як знаєте, по відношенню до вдів жидівські закони є жорстокі.

Ми умовилися з парохом, що в 7.10 ранку ми виїдемо залізницею. І було б усе в порядку й ніхто не знав би нічого, що ж коли уже на станції, коли ми ждали на поїзд, я здалеку побачив гурт жидів, які наближалися до залізничної станції. Неначе не бачучи їх, я вийшов на перон і, на моє щастя, саме над'їхав поїзд. Ми з о. Михайлом вскочили до вагону, пролунав свисток, і поїзд рушив, коли юрба жидів вбігла на перон. Я стояв у вікні й поблагословив їх з тією радістю, якою Бог наділяє тих, що Йому дякують. А найкомічніше, що ми всіли до вагону II кляси, а о. Михайло купив квитки III кляси. На моє питання, чому не вистачило грошей, поважно відповів.

– Не лише владики мають своїх бідних, мають своїх бідних теж і капелани владик!

Мамо Моя Найдорожча, я рідко коли мав такий радісний день! Я цього дня зрозумів і усвідомив собі, що Христос дозволив мені нести його хрест!

Твій о. Андрей

В день св. Апостола Івана

Розпорядок Богослужінь в храмі Борогодиці Троєруччя

Неділя 10:00 Служба Божа **Пн-Пт:** 09:00 Служба Божа

18:00 – 07.01.2016р. Різдво Христове, за юліанським календарем

10:00 – 19.01.2016р. Богоявлення, Йорданське водосвяття

18:00 – 19.01.2016р. Богоявлення, Йорданське водосвяття

Кожної суботи о 10:00 недільна школа для дітей

Видавець: Храм Богородиці Троєруччя, УГКЦ.

Відповідальний: о. Олег Поп'юк

Часопис видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних.

Адреса: Laboratooriumi 22, Tallinn 10133

Тел: +372 583 52 562

e-mail: oleg.popiuk@gmail.com